neatent la împrejurări şi deci – scos din ale lui şi neîndemnat din afară – relativ puţin bun de treabă.

Alături de acest sentiment de uşurinţă a existenţei, există însă, la el şi o a doua înrâurire, care o completează şi o compensează etic:

7. Lipsa de teamă în faţa morţii

Sunt unele popoare, mai ales cele nordice, care trăiesc cu intensitate dramatică grija morţii ca isprăvit absolut, spaima în faţa neantului, a nimicirii. Şi sunt unii gânditori contimporani, care au făcut din acest sentiment, rădăcină esenţială şi caracteristica tragică a fiinţei.

Lucrul acesta nu e potrivit mentalităţii româneşti. Gândiţi-vă la ciobanul, atât de des citat, din *Mioriţa* lui Alecsandri. Ceea ce-l preocupă în clipa când află că i s-a pus gând rău, nu e teama de nimicire. În lumea de dincolo, continuă să se desfăşoare, pentru el, lucrurile de aici. „Posesiunea existenţei" nu încetează, pentru el, prin moarte:

În strùnga de oi,
Să fiu tot cu voi;
În dosul stănii,
Să-mi aud cânii.